

Til Retsudvalget

Jeg er en ganske almindelig mor og farmor, der nærer en ganske almindelig dybtfølt kærlighed omkring begge egenskaber.

Da jeg hørte om Pernille Oldenborg Linds "selvmord", var det ikke svært for mig at sætte mig ind, hvilken tragedie familien var blevet udsat for.

Efter at have læst Ellen Stampes bog om sagen, fik jeg endnu mere ondt af familien. Ikke blot havde de mistet en datter/søster. Nu skulle de også kæmpe en ulige kamp, mod det system, der er lavet for at hjælpe dem - politiet.

Jeg er ikke kriminalbetjent, og ved ikke, hvordan de arbejder, men at de, til alle de facts, der ifølge bogen, tyder på, at det ikke er selvmord men mord, kan sige: "passer ikke, passer ikke, passer ikke", det er mig ubegribeligt. Og at sagen kunne blive lukket med alle disse tvivsspørgsmål, var mig endnu mere uforståelig. Derfor blev jeg så glad, da jeg for ca. et år siden hørte, at sagen skulle genåbnes. "Så er der da en smule retfærdighed og anstændighed til", tænkte jeg.

Nu er der snart gået et år - man hører intet - som borger, mor og farmor spørger jeg. HVAD SKER DER????

Synes i, at denne sag er så lille, ubetydelig og uinteressant, at i ikke finder det relevant at indvie den danske befolkning i, hvad der sker - eller sker der virkelig ingenting.

Jeg kan love jer for, at jeg taler på vegne af de fleste forældre og bedsteforældre.

Med venlig hilsen

Gerda Thykjær